

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
mesecu. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu „JEŽA“
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

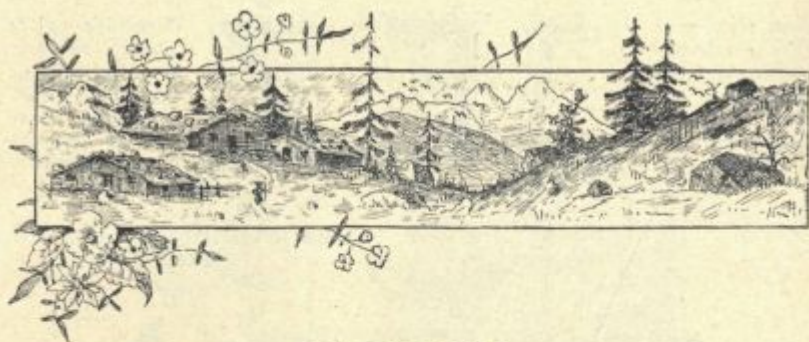
List 6. - V Ljubljani, dne 28. februarja 1909. - Leto VII.

Že ve.

„In vaš soprog vas pusti kar samo?“

„Zakaj pa ne, saj ve, da ne ostanem dolgo sama.“

NA KONJU.

SPISAL IVAN SAJOVIC - VELESOVSKI.

Moj očka ima konjiča dva;
oba sta lepa šimelna.

To znano pesemco sem tiho žvižgal pred se, ko sem lepega poletnega jutra korakal v novi jahalni obleki proti Beljaški cesti, da si najamem konja za jahanje.

Bilo je še precej zgodaj zjutraj. Hlevar je stal na hlevskih durih in z nekakim ironičnim smehljajem opazoval mojo novo obleko ter molče poslušal mojo željo.

Dobil sem „Micko“, lepega, zlatorujavega konja in „pohlevnega kot jagnje“, kakor je pripomnil hlevar.

„Navadno plačujem naprej“ sem pripomnil, „in nameravam približno dve uri izostati. Računite za celo jutro, ali kolikor časa ostanem zunaj.“

Hlevar se je branil: „Vi ste nam znani. Sicer pa računamo za konja, kolikor časa ostanete zunaj“, je pripomnil, udaril mojo „Micko“ po hrbtu in šla sva po ulici, da se je ogenj kresal. Sicer sem nameraval jahati mimo „zvezde“, kjer so navadno zjutraj promenirale mestne dame, ampak Micka je bila drugačnega mnenja, in to mnenje je tudi držalo. Moj Bog! zakaj bi se neki trudil s konjem, saj mi je vendar glavno, da jaham in ne, da se kažem mestnim damam. Mahnila sva jo toraj po kolodvorski ulici proti mestnemu gozdu.

Pri prvi gostilni je Micka obstala in ni je bilo mogoče spraviti naprej. Ni bilo druge rešitve kot naročiti vrček piva, ki je bilo

ravno tako slabo, kot sem slutil. Gostilničar je hvaležno potapljaj konja po vratu in dejal:

„Da, da, ta živalca že ve, kje dobi vedno sladkorja.“

Micka je blagovolila sladkor sprejeti in potem odjadrati v lahнем teku iz prvega pristanišča.

Najprvo je dirjala Micka ob nekem zidu in spravila moj levi škorenj v tako intimno dotiko z zidom, da je bila kmalu svetloba čevlja proč in občutila v tem čevlju tičeča noga precej neprijetne občutke. Potem me je nesla v vrsto košatih jablan, kjer sem le z življensko nevarnostjo rešil svoj klobuk, katerega mi je veja potegnila raz glavo. Globoko sem si oddahnil, ko sva zavila v mestni gozd, ker tu ni zidov nesrečnega spomina in dreves z nizkimi vejami. Gorje! Takoj ob začetku gozda je bil ribnik in premišljujoč je obstala Micka na bregu.

Sedaj naj mi dobi ta zver še veselje do kopeli. Skoro bi iz strahu ušel iz kože. Dolgo sem miril in gladil to zver in ji dajal imena najlepših dam v mestu. Nazadnje mi poide potrpežljivost in počegetal sem konja z ostrogami. Edini učinek teh je bil, da je Micka z zadnjim delom poskočila in sploh postala nemirna. Z velikim trudom in tremi koščki sladkorja sem jo slednjič pomiril toliko, da je vsaj mirno stala.

Od daleč sem videl jahati neko krasno damo proti meni. Zaboga! kaj si bo ta mislila, ako stojim tu kot kip — naprej Micka, najlepša Micka!

Toda Micka je vzdignila samo glavo in se ni premaknila.

Hlinil sem občudovanje narave in zrl kot hipnotiziran v valove ribnika — slišal sem krasno jahalko jahati mimo mene — tu se Micka naenkrat obrne in le za las je manjkalo, da me ni poslala čez glavo v ribnik, da bi de facto okusil „občudovane“ valovčke ribnika. In v najlepšem teku me je nesla za krasno damo.

O kako lepo! Samo trenutek še in zdirjal bom mimo krasne jahalke, samo trenutek še in konja tečeta glavo ob glavi. Naprej Micka, hopla Micka!

Seveda!

Zadovoljna je tekla Micka glavo ob glavi s konjem lepe dame. Čeravno sem jo mogel videti samo od strani, sem jo vendar pozdravil. Pokimala je nekako velikodušno z glavo in pognala konja k hitrejšemu teku — jaz sem svojega nekoliko pridržal, toda Micka je napela svoje zobe in je izgledala, kot bi se mi hotela smejati in zopet sva bila vstric z Evino hčerko-jahalcko.

Za trenutek sva jahala, potem se jahalka dvigne v sedlu, me premeri od nog do glave in zopet je padel bič na konjski vrat, ki kot divji steče v galopu naprej.

In kot divji steče moj konj ob drugem konju, kot bi bil privezan na to prokleta mulo.

Sem človek, ki vsiljivost skrajno sovraži. Sramoval sem se toraj svoje nehote-vsiljivosti prav do ušes. Toda nobena zemeljska sila ni mogla spraviti moje Micke od strani jahalke, parkrat je celo zarezgetala in to se je šlišalo kot smeh in zopet sta bila oba konja vkup.

Jahalka, bila je gospodična Jagodic, me zopet pomeri z zaničljivim pogledom in zavije na stransko pot, Micka zvesto ob strani. Sicer je pa stal na poti napis, da je ježa in vožnja po ti poti pod kaznijo 50 K prepovedana. No, še to . . . sicer pa kakor hočejo bogovi.

Na noben način pa ni „hotela“ gospodična Jagodic nič več. Obrnila je konja in obstala, moja Micka seveda tudi na mestu kot štor.

„Gospod“, pravi z vsled razburjenja brezslišnim glasom, „prosim“ Vas, da me na mestu zapustite!“

O Bog! Kako bi jaz to rad storil, ampak Micka je uprla svoje noge ob tla in obstala kot pribita.

„Še enkrat Vas prosim, gospod!“

„Gospodična, jaz se Vam ne mislim prav nič usiljevati, kaj pa morem jaz zato, ako so najina pota skupna.“

„Toraj bom obrnila jaz!“ pravi gledajoč na desko z napisom.

Takoj se obrne Micka kot vrtavka, me spravi v neprijetno dotiko z bližnjim drevesom in zopet sta tekla s konjem lepe jahalke vkup seveda po dovoljenem potu, ki je bil pa slučajno zame še bolj prepovedan.

Gospodična Jagodic je za trenutek molčala. Rudečica in blekota sta se menjavali na njenem obrazu, jaz sem pa sedel molče na konju dobro vedoč, da si ne morem pomagati. Dvoje mokrih oči se obrne name in srce me je zbolelo samega sočutja.

„Prosim Vas, gospod, zapustite me!“ je prosila gospodična Jagodic, „Vi niti ne slutite v kako strašno neprijeten položaj me lahko spravite z Vašo svojeglavnostjo. Jaz — jaz pričakujem tu svojega ženina — jaz sem skrivaj zaročena. Apeliram na Vaše kavalirstvo. Stariši mi ne dovolijo, da bi občevala s svojim ženinom in le skrivaj včasih lahko govorim ž njim. Vsak trenutek

mora priti in on je grozno ljubosumen. Prosim zapustite me! Slišite!"

Skoro je jokala in res sem zaslišal konjska kopita. V naslednjem trenutku se prikaže na ovinku ženin. Tudi tega sem poznal, bil je Zupan, edini sin bližnjega graščaka. Prišel sem priganjati svojega konja, toda ta je le parkrat poskočil in zopet stal kot pribit ob strani gospodične Jagodic. Gospod Zupan je med tem prijahal blizu, pozdravil s skremženim obrazom in hvalil „slučaj, da je našel milostno gospodično“. „Prosim Vas, milostljiva gospodična, da me predstavite Vašemu gospodu spremljevalcu.“

Gospodična Jagodic je postala rudeča kot čista kri in me pogledala s tako tožečim pogledom, da bi se najrajše vdrl v tla.

„Jaz sama ne poznam tega gospoda“, je stokala vidno v zadregi. On jaha slučajno po isti poti kot jaz.“

„Da, samo slučajno“, sem potrdil s poklonom.

„A tako, hm.“ Gospod Zupan me je pogledal nezaupljivo in se obrnil, ne da bi se za mene kaj dalje menil, k gospodični Jagodic.

„Dovolite, milostljiva gospodična, da Vas spremljam?“ več nisem slišal, ker sem se sklonil na konjev vrat, da bi navidezno nekaj popravil pri sedlu. Slišal sem ju, ko sta odhajala. Naenkrat sem začutil v gotovem delu telesa grozen sunek in le z velikim trudom sem se obdržal na sedlu. Za par trenutkov sem bil zopet ob strani g. Jagodic, katera me je gledala, kot bi bil poosobljen „bog pomagaj.“

Gospod Zupan je rudeč kot rak zakričal nad menoj z grožnjo: „Gospod!“ dalje ni mogel.

„Gospod!“ sem kljuboval jaz, dasiravno me je bilo sram kot kmetsko nevesto pred altarjem.

„Vaša pot ne pelje na strani te dame, katero Vi na očividni način nadlegujete“, je zakričal.

„Prav obžalujem, sicer pa“

„Prepovedujem Vam poleg te dame jahati, tu mu je pošla sapa.“

„Vi mi nimate prav ničesar prepovedovati, nisem Vaš sluga.“

„Vi ste poleg tega še nesrameni. Zato mi bodete dajali še odgovor!“ V trenutku je imel svojo vizitko iz žepa, katero mi je pomolil pod nos. Vzel sem njegovo vizitko in mu dal svojo.

Tu se vmeša v igro gospodična Jagodic, katera je kot smrt bleda gledala: „Za božjo voljo! Nehajta!“ Tu se je gotovo vrnila kaka pomota. Vi gotovo nimate namena naju žaliti.“

„Vse preje kot Vas žaliti,“ sem pritrjeval z roko na srcu.

„Toraj naju vendar zapustite“, je prosila.

Zopet sem se priklonil in začel tepsti zverino pod seboj v podobi konja, kateri se vspne parkrat v zrak in potem zdirja v galopu po hosti.

Toda kaj je bilo to? kaj mi v ušesih samo šumi ali res nekdo galopira za menoj.

Micka se s časom pomiri v lahen tek in glej — — — poleg mene jaha gospodična Jagodic.

Kot angelj-maščevalec pridirja g. Zupan za njo in zopet smo se kot na povelje vsi trije ustavili sredi pota.

„Toraj dogovorjena igra. Sem si takoj mislil! Vi, milostljiva gospodična, ste me blagovolili vleči za nos.“

„Lepo Te prosim, Egon“, je prosila s sklenjenimi rokami.

„Priznaj propalica!“ je kričal kot divji.

„Jaz tega gospoda niti ne poznam.“

„Toraj priznajte Vi, mož proti možu“, se obrne proti meni, priznajte, da se s to damo poznate.“

„Midva se ne poznavata“, stoka gospodična Jagodic, „pač pa kakor se mi zdi, konja.“

In našim še od jeze žarečim očem se nudi krasna idila: moja Micka je položila glavo čez vrat konja gospodične Jagodic.

„Da, da! ta dva se gotovo poznata“.

„Saj to vendar ni tvoj konj“, pravi gospod Zupan.

„Toda, Egon, kako bi vendar jaz smela jahati od doma brez hlapca in tega vendar ne rabiva pri sestankih, zato sem si na Beljaški cesti izposodila tega konja.“

„Jaz tudi!“ pravim vesel, „zato jih ni bilo mogoče spraviti narazen.“

To smo takoj skusili in veselo, toda mirno sta šla konja skupaj na Beljaško cesto. Veselo sta stala oba konja na Beljaški cesti in se veselila ovsca, konja, katera bi kmalu razdrila srečen parček. Jaz sem pa prisegel, nikdar več ne jahati iz mesta, dokler ne znam jahati.

A tako!

Mati: „Rezika, za Boga, kaj se ti je pa pripetilo?“

Hčerka: „Gospod doktor me je poljubil.“

Mati: „Prava reč! Zaradi tega ti vendar ni treba tako kričati, da vsi sosedje skupaj deró!“

Hčerka: „Drugače mi pa zopet nihče verjel ne bo.“

Resničen razgovor.

Kaplan (čikajoči ženi, ki je prišla k njemu in pljuvala po tleh): „No mati, tam v kotu je pljuvalnik.“

Žena: „Eh gospod, za mene je povsod dobro“, in pljunila je zopet predse na tla.

Pogovor na telefonu.

Drrrrr...! „Halo! Kdo tam? Tukaj gospodična Evalija.“

„Tukaj slavno okrajno glavarstvo!

— — — Konec. — — —

Med celjskimi postrežčeki.

Bradač: „Ti, Luka, kaj si pa čakal po „Trgovskem venčku“ v „Narodnem domu“ na stopnjicah?“

Luka: Če bi bilo treba koga domov nest'. Iz „nemške hiše“ sem jih zadnjič tri ure vozil domov, ker so bili pijani „wie a zau.“ Pa v „Nar. domu“ je bila slaba. Zastonj sem prezebal celi dve uri.“

Uzorni soprog.

Zdravnik: „Vaša gospa soproga ima srčno napako.“

Soprog: „To je nesramna drznost, da očitata moji soprogi napake!“

Izbleknila.

Hčerka: „Mama, moja guvernanta je hudobna in jaz je prav nič ne maram. Le verjemi, čeprav jo papa večkrat poljubuje, ni prav nič prida.“

Filozof.

Ona: „Je li mogoče, gospod! Vi me snubite, a me niti dobro ne poznate!“

On: „Kateri pametni človek bi se pa še ženil, ko bi svojo nevesto — dobro poznal!“

Najlažje se človek izkoplje iz zadrege, ako druge vanjo potlači.

Dr. I. T.

Zagovorila.

- „Ali sem jaz res prvi, ki si ga poljubila?“
— „Gotovo! Čudno, da vsi moški tako vprašujete.“

Ponesrečen izgovor.

Soproga: „Kaj, ti poljubuješ služkinjo, ki sem ji odpovedala zaradi neubogljivosti službo!“

Soproog: „Hotel sem samo izlepa poskusiti.“

DR. ŽANE Z IBLANE.

Ud dneva du dneva in ud nuči du nuči sm prčakvou, kdaj uja pršli pulcaji iz Plajvajsuve ceste pu moje šrifte in pisma, me uklenil in cefral na Žabjek zavle bujkota, ke usak teden ud pundelka pa du sebote zvečer use birte bujkutiram. Pusebn sm se bavu, de b na najdl spraulene pisma ud Žefke ke jh mam en ceu pušl u moj skrin in sa tku kroftn, de b gespude Švorce ud samga straha kar lase pu konc stupile, če b jh brau; pulcaju b pa tud prou gvišn na blu več bliz, tak cvirn b dubl pred tem pismam in pred Žefka.

Pa zastojn sm čaku in biu u straha jest in tud druh časnkari sa čakal in trepetal zastojn, de b pršli pulcaji pujne in ta nar bl gvišn uma tku še douh zastojn čakal.

Grdu je pa tud zadost ud tistga, ke je telegrafiru iz Dunaja „Sluvenckmu Narude“, de uja u Iblan use urednike sluvenskeh časupisu pubesl in iz tem gespuda Maluvrha tku nagrauzen putegnu, de je hodu en teden tku prhulen naukul, kokr de b na nosu sam soje, ampak use grehe tega sveta na soj grb, gespud Pustaslemšk je pa tud zgubu vs apetit ud tistga cajta in na soje urata s je pustu tri riglice nardet, de b ja na mogl pulcaji du nega. Še clu gespuda Štefeta, ke je drgač kurajžen in hud, kokr turšk poper, sa tku splašl iz tem „Naruduvem“ puručilam, de se en ceu teden ni upu h „Fajmeštre“ med kumarate, in de sma res že usi mislel, de ga ma že kašn pulcaj za krobotlc.

Tu je blu res grdu, že zatu, ke sa sluvensk časnkari že tku al tku usi tku zulečen, de nimaja nubenga ta prauga furma več; zatu nej b tistga le živa kokla brcnla, ke s je ta špas duvolu na rajtna sluvenskeh časnkariju.

Za en tal se nam pa tud prou gudi, kua pa upijema in ldi šuntama, de nej nemškutarje bujktiraja in s tku slaba vest nakupavama in obtežujema, ke tu tku use skp nč na pumaga; naše dame uja nusile nemške rete na glau in nemškutarske mašnce pu kiklah, če se usi sluvensk časnkari na glava pustauja. Iz sojmo šuntajnam in upitjam nisma družga dusegl, kokr de sma dubl en šnops, ke se mu prau „Triglau“ u sluvenske ruke, de se ga uma saj lohka učaseh iz izgovaram, de morma dumača industrija pudperat, še bl brez skrbi in še bl pušten nažajfal kokr sma se ga duzčej.

Zavle tega šnopsa pa tulk upitja in tulk straha prestat; a je blu uredn? Prjatli, budima raj lepu puhlevn in punižn zana-prej in dusečt znama izčasama, de u tud duniska ulada spuznala ta naša lepa čednast in puslala tud h nam sojga frajmana, de nas u puvišvou, kokr ga je puslala Čehm u Praga; zakaj, „kdur se ponižuje u puvišan!“

Astn, pamet, prjatli, pamet, zakaj le iz pametja znama „kej višiga“ dusečt.

Namestnik.

„Tvoj soprog je zdravnik, a vzlic temu večkrat za dalje časa odpotuje, kako to?“

„Saj si dobi vselej kakega namestnika.“

„A tako! Potem ti pa ni — sile!“

Pozna se.

On: „Ali bi me ljubili, ko bi bil milijonar?“

Ona: „Mogoče; toda potem bi ne ostali dolgo milijonar.“

Inserat.

Stanovanje za kakega dijaka pripravno, je oddati takoj. Zastavljalnica blizu, šola oddaljena.

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

3. Marberški zvon in plot.

Do nedavna je stal krog Marberga visok in močen plot, ki ga še pomnijo stari ljudje. Živa zgodovina nam pripoveduje o nastanku tega plota tako:

Na svetu ni nič večnega. Vsaka stvar služi človeku, dokler more, nazadnje pa vendar dosluži in se mora nadomestiti z novo.

Tudi marberški zvon je doslužil. Zvonil je dobrih petsto let svojim dobrodušnim tržanom ob vseh veselih in žalostnih prilikah. A glej, ko je zvonil nekega zimskega jutra policaj Šorfšic k zornicam, (Šorfšic je opravljal tudi službo cerkovnika, ker je bil zmožen in ker je občinski odbor varčno gospodaril), je vlačil vože in vlačil, toda ni spravil poštenega glasu iz zvonika. Bat je tolkel ob počeno plat.

Kaj bo zdaj? Šorfšic ni bil kriv. Zvon je počil prav gotovo vsled hude zime.

Vest o nesreči v stolpu je spravila na noge ves trg, pridne ženice in moške lenuhe. Gluhi Edelman je pritekel za Šorfšicem na občinski urad in bi ga bil najrajši pretepel, češ zakaj ni zavil zvona v slamo že sinoči, ko je vendar čutil vsak človek, da bo prišla huda zima. Šorfšic se je izgovarjal, da nima slame niti za nastelj dovolj, kje bi je šele vzel, da bi jo raztresal in toril po zvoniku.

Edelmanu je bilo seveda strašno žal tega zvona, ki je bil edini, katerega je še slišal in po katerem si je uredil življenje, spanje in obed.

Župan Guzl je sklical še istega dne svoje izbrane može v občinsko hišo. Vsa modrost jih ni spravila iz zadrege in šele takrat je poleglo nekoliko splošno razburjenje, ko je povedal Johan Šterc svoje misli. Govoril je bil tako-le:

Preljubi moji rojaki! Silna nesreča je doletela naše mesto. Nihče izmed vas ne ve pomoči, jaz pa vem." (Zadnje besede je govoril zelo počasi in glasno.)

„Žgal sem predlanskim slivovko tam gori za Poharjevim škednjem — saj veste, kako so me zalotili takrat vražji financarji, ko me je bil ovadil nek sovražnik, kakršnih imamo Marberžani povsod vse polno. Prileteli so vam popoldne trije v kapicah in s sabljami, izlili kotel, prevrgli kad in mi razmetali vse, nazadnje sem pa še plačeval desetake, ko so me bili izpustili iz luknje. Ko sem prišel pozneje k Poharju, da si rešim vsaj novi dragi kotel, mi pravi Pohar:

„Moj ljubi Šterc, slaba bo. Financarji so izbili tvojemu kotlu dno.“ Jaz pa pogledam kotel in si ga naložim, pa ga zanesem naravnost h kovaču Klančiču k Sv. Janžu. S Klančičem sva si bila takrat še dobra prijatelja, zdaj pa je seveda mož tudi na me hud, ker smo ga letos zaprli, ko je zaklical pred našo občinsko hišo dvakrat „živili Slovenci!“ Klančič pregleda moj kotel, pribije in zalije dno in kotel je bil zopet dober. Spomladi sem žgal zopet žganico, pa ne več pri Poharju, ampak pri Janžu v Greifovi grapi. Zato vam pravim: Kovač Klančič je bister mož, dasiravno ni Marberžan. Svetujem, da se spravimo z njim. Župan ga naj prosi odpuščenja in ga naj povabi, da pride v Marberg, kjer lahko desetkrat zakliče „živijo Slovenci“, potem ga pa naprosimo, da nam zalije zvon. Če ga Klančič ne bo, ga ne bo nihče, to vam povem.“

Možje so se spogledali.

„Ta pa ni govoril neumno“, je prikimal celo Bartolomej Purcl. Težko je bilo ponižanje, toda sila kola lomi. Soglasno se je sprejel predlog modrega Šterca. Vsi Marberžani, kar jih je znalo lepo slovenski, (saj v sili znajo dobro), so ostali v občinski hiši in kovali do poldneva lepo slovensko pismo. Kovaču pošiljajo pozdrav in ga prosijo, naj jim ne šteje v zlo tistega dneva, ko so ga po neprevidnosti užalili. Pisali so, da je imel gospod Klančič pravico zaklicati tudi v Marbergu „živijo Slovenci!“, kakor jo ima doma pri Sv. Janžu. Gospod Klančič naj pride v Marberg in videl bo, da dandanes marberška gospoda

rada sliši klic „živijo Slovenci!“ Nazadnje mu napišejo še poročilo o svoji nesreči in ga prosijo, naj pride in jim pomaga, kar ne bo zastonj. Nato zapečati župan Guzl pismo in Šorfšič ga spravi previdno v torbo.

Popoldne je sopihal Šorfšič po grdi ledeni poti na Kozjak k Sv. Janžu. Čim bliže je prihajal, tem topleje mu je bilo in tem močnejše mu je trkalo srce. Kaj bo, če ga prime kovač malo za vrat in se maščuje, ker ga je bil onokrat suval, ko so ga zaprli v Marbergu! Kaj bo z njegovo družino v Marbergu, s stražniško in cerkovniško službo, če mu polomi kovač v jezi rebra in druge kosti?!

V kovačnici je bilo tiho. Kar zagleda Šorfšič Klančiča na dvorišču s podsukanimi rokavi s črevesi v rokah... Sapa mu je zastajala in pri srcu mu je bilo še bolj tesno kakor takrat, ko je moral po zapovedi marberških občinskih očetov nad zločastega gosaka.

Kovač si je bil napravil koline in je ravno izpiral črevesa ter hotel stopiti v hram klobas nadevat, ko zagleda bledega in zmrzlega marberškega policaja pri oglu kovačnice.

„Kaj bi rad?“ zagrmelo je iz Klančičevih ust.

„Prosim, prosim, gospod Klančič, prosim“... Šorfšič ni mogel ničesar povedati.

„Pojdi noter!“ zaklical je kovač in počakal pri vratih.

Šorfšič se je ogledal, ali ga vidi kdo, ki bi ga branil, če bo sila, in je stopal plašno proti Klančiču. Klančič mu poda svojo mastno levo roko — v desni je držal čreva — in stopila sta v sobo polno mesa in mesarskega orodja. Klančič je položil čreva na klop, obrisal si roke, pomignil ženi, naj prinese vina, sedel za mizo, pokazal policaju stol ter vprašal zopet, kaj mu prinaša dobrega. Šorfšič je pokazal pismo. Kovač je čital silno počasi. V tem je prinesla kovačica praženih jeter in vina in tudi deca so si upali že bliže k bledemu gospodu s sabljo. Šorfšič se je polagoma pomiril, ko je videl, da ga kovač ne meni prijeti zaradi znanega dogodka, izpil kupico ter si jel natikati velike kose jeter na lesene vilice. Kovaču samemu se je dobro zdelo, da diši policaju tako dobro južina.

Kovač je sprevidel iz pisma, kaj bi Marberžani radi imeli. Vedel je seveda, da jim zvona ne bo mogel popraviti, toda zanimalo ga je, zakaj so se spomnili ravno njega. Šorfšič mu je

moral pripovedovati, kako se mu je zgodilo z zvonom in kako so se posvetovali v občinski hiši. Nazadnje mu pravi kovač:

„Povejte jim, da jim ne pridem v Marberg. Mene vaš zvon nič ne briga. Naj ga popravi, kdor ga hoče, mene pa pustite na miru. Kupite si novega! Čakajte, jaz vam že še pokažem . . .“

Šorfšic je poskočil, misleč, da ga zdaj pograbi kovač. Hipoma je bil pri vratih in se ni utegnul niti zahvaliti za južino. Bil je že za kovačnico, ko je slišal kovačev glas: „Hej, policaj! Šterca mi pozdravi!“

Izvrstno so nosile policaja noge. V mraku je bil že doma.

Može je užalostila vest, da jim Klančič noče odpustiti njihove prenaglenosti. Purcl je trdil, da je itak vedel, da iz tega ne bo nič in da bi bilo stokrat boljše, če si kupijo nov zvon, kakor jim je svetoval kovač.

Pri tem je ostalo. S težkim srcem so nabrali Marberžani denar in ga izplačali g. Samassi v Ljubljani, ki jim je zлил nov zvon.

Ob veliki noči je donel že novi zvon iz marberškega stolpa doli čez Dravo in gor do Sv. Janža. „Bim bam“ je brnelo tako čisto in milo, da so se jokale marberške ženice prvi dan samega veselja.

V možeh pa se je budila tista grda lastnost, ki ji pravimo zavist. Toliko skrbi so imeli Marberžani z novim zvonom, toliko plačil in potov, zdaj pa poslušajo v obeh Vižingah in celo Pohorci to milo zvonjenje, ki niso prav nič pomagali in skrbeli za zvon. To ne gre! Zvon je marberški in samo Marberžani se naj veselijo njegovega glasu.

Ta misel se je ukoreninila po vsem trgu in občinski može so morali sklepati v prihodnji seji, kaj se naj ukrene, da ne bodo poslušali tujci marberškega novega zvona. Obveljalo je, kar je nasvetoval župan Guzl sam, da naj pride ves trg teden dni na tlako, ko se bo gradil kroginkrog trga visok plot, preko katerega ne bo mogel prehajati glas zvona. In prvi teden po veliki noči so gradili krog Marberga dobra dva metra visoko ograjo. Marberžani so spet mirno spali in živeli, ker so imeli nov zvon in sicer samo za svoja ušesa.

To je zgodovina marberškega zvona in plota.

(„Sloga“.)

Oj te ženske!

„Ali ne živiš pri meni, kakor v raju, Erna?“

„V enem oziru že; namreč v tem, da nimam ničesar obleči.“

Uganka.

Prvo je nesramnost, drugo je klečeplaztvo, tretje brezobzirnost; kaj je to?

Rešitev: Karijera.